

Arrest

nr. 53 748 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Roma-zigeuner geboren te Podujevo, Kosovo, maar sedert medio de jaren '70 in Novska, Kroatië, woonachtig te zijn. U vroeg een eerste maal asiel aan op 29 april 2003. U verklaarde bij deze gelegenheid rechtstreeks van Kosovo naar België te zijn uitgeweken. Op 8 mei 2003 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, die op 1 juli 2003 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd wegens het kennelijk ongegronde karakter van uw asielmotieven. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van laatstgenoemde beslissingen werden bij arrest van 10 juni 2004 door de Raad van State verworpen. Op 13 januari 2006 diende u een tweede asielaanvraag in België in. U verklaarde toen reeds sedert 1991 in Duitsland verbleven te hebben. Na de afwijzing van uw eerste asielaanvraag in België zou u na enkele

maanden illegaal verblijf uiteindelijk naar Duitsland zijn teruggekeerd, van waaruit u opnieuw naar België vertrok. Op 11 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf (26 quater). Op 28 februari 2007 zou u door de Duitse autoriteiten naar Kroatië te zijn gerepatriëerd. Tijdens uw repatriëring zou u door de Duitse autoriteiten aan de Sloveense autoriteiten zijn overgedragen, die u vrijlieten. U ging naar uw zus in Maribor toe. Omdat u ziek was, werd u enkele weken in de psychiatrie opgenomen. Vervolgens ging u naar Kroatië. U keerde naar Novska terug en trok er in bij een kennis, waar u meerdere maanden in zijn garage woonde. Op 9 mei 2007 zou ook uw zoon (E.) door de Duitse autoriteiten naar Kroatië zijn gerepatriëerd. U trachtte voor u en uw gezin een verblijfsvergunning in Kroatië te verkrijgen, maar die werd u geweigerd omdat u Kroatië gedurende meer dan een jaar had verlaten zonder de autoriteiten van uw vertrek op de hoogte te brengen. Tevens verweten gemeentebesturen en politieagenten bij wie u zich moest aanbieden voor uw verblijfsvergunning u eveneens niet in de oorlog meegestreden te hebben. Voorts werd u scheef bekeken door buurtbewoners omdat u niet had meegevochten tijdens de oorlog. U werd ziek maar u kon uw medische kosten niet betalen. Evenmin kreeg u er enige financiële hulp van de overheid. Door deze omstandigheden en omdat u uw echtgenote en kinderen miste, besloot u samen met uw zoon (E.) opnieuw naar Europa uit te wijken. U verliet Kroatië in december 2007 en u ging naar Slovenië, waar uw zus woonachtig is. Omdat u nog steeds ziek was, verbleef u een twee- tot drietal weken bij uw zus, die voor uw medische kosten instond. Uiteindelijk reisde u samen met uw zoon (E.) via Duitsland door naar België. U werd korte tijd na uw aankomst hier gehospitaliseerd. Na uw ontslag uit het ziekenhuis contacteerde u uw echtgenote en kinderen die nog steeds in Duitsland verbleven, met de melding eveneens naar België te komen. Op 3 maart 2008 vroeg u hier een derde maal asiel aan. U verklaart niet naar voormalig Joegoslavië terug te kunnen keren omdat u staatloos bent. U bent in het bezit van volgende documenten: uw Servische geboorteakte, uitgereikt te Niš op 5 april 2007, uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Niš op 5 april 2007, uw Kroatische huwelijksakte, uitgereikt te Novska op 26 maart 2007, de geboorteakte van uw zoon (E.), uitgereikt te Pakrac (Kroatië) op 19 oktober 2007, de geboorteakte van uw zoon Elvir, uitgereikt te Pakrac (Kroatië) op 27 maart 2007, de geboorteakte van uw zoon (F.), uitgereikt te Pakrac (Kroatië) op 27 maart 2007, de geboorteakte van uw zoon (H.), uitgereikt te Pakrac (Kroatië) op 27 maart 2007 en de geboorteakte van uw zoon (E.), uitgereikt te Novska (Kroatië) op 26 maart 2007. Ter staving van uw asielaanvraag legde u voorts volgende documenten neer: twee attesten van de burgerlijke stand te Novska, d.d 30 maart 2007, in hoofde van uw echtgenote en uw zoon (E.), waarin wordt geattesteerd dat uw echtgenote en zoon niet zijn ingeschreven in het nationaliteitsregister van de republiek Kroatië van de burgerlijke stand te Novska, met de toevoeging dat uw echtgenote op 22 september 1992 in voormeld nationaliteitsregister werd ingeschreven maar werd geschrapt uit dit register op 16 september 1994 en de toevoeging aangaande uw zoon (E.) dat hij ingeschreven is in het nationaliteitsregister Novska III met de vermelding dat hij de Bosnische nationaliteit heeft, een brief van de politiepost te Novska, d.d 26 juni 2006, waarin wordt vermeld dat u een aanvraag tot vestiging heeft gedaan voor uzelf, uw echtgenote en uw zonen, (H.), (F.) en (E.), met het verzoek de volmachten van uw echtgenote en zonen, (H.), (F.) en (E.) binnen de 20 dagen aan de bevoegde instantie over te maken, een attest van de politiepost te Novska, d.d 26 juni 2007, waarin wordt vermeld dat u een aanvraag tot hernieuwing van een vestiging heeft gedaan voor u, uw echtgenote en uw zonen (H.), (F.), (E.), (E.), (J.) en (M.) en de procedurende hangende is, een attest van de politie te Novska, d.d 20 juli 2007, waarin wordt bevestigd dat u een vestigingsaanvraag heeft ingediend voor u, uw echtgenote en uw zes kinderen, een brief van u, gericht aan de politie te Novska, d.d 19 april 2007, waarin u om de toekenning van een permanent verblijf verzoekt voor u, uw echtgenote en uw zonen, (J.), (E.), (F.), (H.) en (E.), vijf beslissingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te Zagreb (Kroatië), d.d 30 augustus 2007, waarin respectievelijk aan uw echtgenote en aan uw zonen, (E.), (F.), (H.), (E.), een permanente verblijfsstatus in Kroatië wordt geweigerd omdat u en uw echtgenote Kroatië in 1991 gedurende meerdere jaren verlieten zonder de Kroatische autoriteiten van uw vertrek op de hoogte te brengen en omdat u niet voldeed aan het verzoek van de bevoegde politie een volmacht van voornoemde personen ter staving van uw verzoek tot vestiging neer te leggen, een attest van de politie van Novska waaruit blijkt dat uw zoon (E.) er op 24 mei 2007 werd ingeschreven en op 23 juni 2007 werd uitgeschreven, een doorlaatbewijs, uitgereikt door het Kroatische Generaalconsulaat te München voor u, d.d 28 februari 2007, een doorlaatbewijs, uitgereikt door het Kroatische Generaalconsulaat te München voor uw zoon (E.), d.d 9 mei 2007, een bevel tot het verlaten van het Duitse grondgebied op uw naam, d.d 13 juli 2004 en verschillende medische attesten uit Bosnië, Slovenië en België aangaande u en uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen volkomen tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2003 dat u op dat moment rechtstreeks van Kosovo, uw land van herkomst, naar België was uitgeweken. U voegde toe Kosovo nooit eerder te hebben verlaten. In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in werkelijkheid Kosovo had verlaten in de jaren '70. U zou toen naar Kroatië zijn uitgeweken, waar u woonachtig was tot uw vertrek naar Duitsland in 1991. U vroeg asiel aan in Duitsland en verbleef er tot uw repatriëring naar Kroatië in februari 2007. Het feit dat u laatstgenoemde zaken, met name uw vertrek uit Kosovo in de jaren '70 en uw asielaanvraag en jarenlange verblijf in Duitsland ten tijde van uw eerste asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten heeft verzwegen, wijst er op dat u deze autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Bovendien hanteerde u zowel in Duitsland als in België meerdere aliasen. Uw verklaring eerder ten overstaan van de Belgische asielinstanties te hebben gelogen omdat u vreesde gerepatriëerd te worden (gehoor CGVS II p. 8), voldoet in deze niet. Door bovenstaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang gebracht.

U verklaarde voorts niet naar voormalig Joegoslavië terug te kunnen keren omdat u staatloos bent. Hoewel u sedert de jaren '70 in Kroatië woonachtig was, werd u na uw repatriëring door Duitsland in 2007 een permanente verblijfsvergunning door de Kroatische autoriteiten geweigerd. Vooreerst dient in laatstgenoemd verband opgemerkt te worden dat de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering behoort tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt niet dat de Kroatische autoriteiten u een permanente vestiging weigerden omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie. Uit deze documenten blijkt immers duidelijk dat u een vestiging in Kroatië werd geweigerd omdat u Kroatië in 1991 gedurende meerdere jaren heeft verlaten zonder de Kroatische autoriteiten van uw vertrek op de hoogte te stellen. Tevens gaf u geen gevolg aan het verzoek van de Kroatische autoriteiten om een volmacht van uw echtgenote en kinderen inzake uw verzoek tot vestiging in hun naam over te maken. Uit deze documenten blijkt aldus dat u een vestiging in Kroatië werd geweigerd louter en alleen op basis van de voorzieningen in de Kroatische wetgeving dienaangaande. Bovendien blijkt tevens dat u - in tegenstelling tot uw latere bewering - wel degelijk een nationaliteit bezit. U bent immers in het bezit van een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt te Niš (Servië) op 5 april 2007. U stelde overigens zelf tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag de Servische nationaliteit te bezitten (gehoor CGVS I p. 2). U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u dit in de jaren '70 heeft verlaten en er niets heeft (gehoor CGVS II p. 7). De aangehaalde elementen zijn echter problemen van persoonlijke en socio-economische aard die niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren.

Over de door u beweerde staatloosheid van uw echtgenote en kinderen (gehoor CGVS II p. 5), dient voorts toegevoegd te worden dat zij zich, indien u meent dat zij werkelijk staatloos zijn, u de hiertoe in België geëigende procedures dient aan te wenden.

Aangaande de door u neergelegde medische attesten inzake u en uw echtgenote dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat de door u en uw echtgenote aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Inzake de asielaanvragen van uw echtgenote, (H.H.) en uw zonen, (H.H.) (...), (J.G.) (...), (E.A.) (...) en (T.H.) (...), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezinsleden, uw repatriëring door de Duitse autoriteiten en de weigering van de Kroatische autoriteiten u en uw gezinsleden een permanent verblijfsrecht te geven, staan niet ter discussie. De medische attesten werden reeds hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Roma-zigeunerin te zijn. U vroeg een eerste maal asiel aan op 29 april 2003. U verklaarde bij deze gelegenheid geboren en getogen te Kosovo te zijn en rechtstreeks van Kosovo naar België te zijn uitgeweken. Op 8 mei 2003 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, die op 1 juli 2003 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd wegens het kennelijk ongegronde karakter van uw asielmotieven. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van laatstgenoemde beslissingen werden bij arrest van 10 juni 2004 door de Raad van State verworpen. Op 13 januari 2006 diende u een tweede asielaanvraag in België in. U verklaarde bij deze gelegenheid geboren te zijn in Sarajevo, Bosnië, en u legde een paspoort ter staving van uw verklaring neer. U voegde toe reeds sedert 1991 in Duitsland verbleven te hebben. Na de afwijzing van uw eerste asielaanvraag in België zou u na enkele maanden illegaal verblijf uiteindelijk naar Duitsland zijn teruggekeerd, van waaruit u opnieuw naar België vertrok. Op 11 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf (26 quater). U zou nadien met uw gezin naar Duitsland zijn teruggeleid. In 2007 zou uw echtgenoot door de Duitse autoriteiten naar Kroatië zijn gerepatriëerd. U ging vervolgens met uw sociaal assistent naar de Kroatische ambassade in Duitsland met het verzoek u een terugkeer naar Kroatië toe te staan, maar dat werd u mondeling geweigerd. Uw echtgenoot zou na een verblijf in Kroatië via België naar Duitsland zijn uitgeweken, waarna u en uw zoon, (T.H.) (...), uw echtgenoot hier vervoegden. Op 3 maart 2008 vroeg u een derde maal asiel aan. U verklaarde op het Commissariaat-generaal geboren te zijn in Mitrovica, Kosovo, maar als baby met uw ouders naar Sarajevo, Bosnië, te zijn verhuisd. U zou na uw huwelijk eind de jaren '70 naar Novska, Kroatië, zijn uitgeweken. In 1991 zouden jullie Kroatië hebben verlaten en naar Duitsland zijn uitgeweken. U zou Duitsland in 2008 hebben verlaten omdat uw echtgenoot een verbod heeft ontvangen zich gedurende vijf jaar op Duits grondgebied te begeven en u bij hem wilde zijn. Tevens verklaarde u niet naar Kroatië terug te kunnen keren omdat de Kroatische autoriteiten u hiervoor geen toestemming geven. Naar Bosnië kan u evenmin terugkeren omdat u er op straat zou moeten leven. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een huwelijksakte, uitgereikt te Novska op 26 maart 2007 neer. Tevens legde u enkele Belgische medische attesten neer.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit in hoofde van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming..

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen volkomen tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2003 dat u op dat moment rechtstreeks van Kosovo, uw land van herkomst, naar België was uitgeweken. U voegde toe Kosovo nooit eerder te hebben verlaten. In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in werkelijkheid in 1991 naar Duitsland was uitgeweken. U legde tevens een kopie van een Joegoslavisch paspoort, d.d 8 april 1991, neer, waaruit blijkt dat u geboren werd in Sarajevo, Bosnië en ten tijde van de uitreiking van uw paspoort woonachtig was te Novska, Kroatië. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag beweerde u opnieuw geboren te zijn te Podujevo, Kosovo, maar als baby met uw ouders naar Bosnië te zijn uitgeweken. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag beweerde u dan weer geboren te zijn in Mitrovica, Kosovo, en eveneens dat u als baby met uw ouders naar Sarajevo was verhuisd (gehoor CGVS II p. 2). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat in uw documenten staat vermeld dat u in Sarajevo, Bosnië, bent geboren, antwoordde u louter niet te weten wat uw vader heeft gedaan en u misschien of misschien niet in Sarajevo bent geboren (gehoor CGVS II p. 2). Het feit dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag een jarenlang verblijf in Duitsland heeft verzwegen en u bovendien toen een valse identiteit heeft aangenomen ten overstaan van de Belgische autoriteiten, wijst er op dat u deze autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Bovendien hanteerde u zowel in Duitsland als in België meerdere aliasen. Door bovenstaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang gebracht.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet welk en/of u wel degelijk een staatsburgerschap van een voormalige Joegoslavische republiek bezit. Verder maakte u het door uw handelen voor mijn diensten onmogelijk correcte vaststellingen over uw eventuele staatsburgerschap te doen. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers van Kosovo afkomstig te zijn. Tijdens uw tweede asielaanvraag legde u een Joegoslavisch paspoort neer waaruit blijkt dat u bent geboren in Sarajevo, Bosnië, maar in 1991 woonachtig was te Novska, Kroatië. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat u de Bosnische nationaliteit bezit omdat u die van uw vader kreeg, maar dat u van Kroatië bent (gehoor CGVS p. 3). Ten

tijde van uw asielaanvragen in Duitsland beweerde u daar achtereenvolgens de Servisch-Montenegrijnse, dan tweemaal de Bosnische, dan de Kroatische en uiteindelijk tijdens uw laatste twee asielaanvragen de Servisch-Montenegrijnse nationaliteit te hebben. U stelde voorts tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag naar de Kroatische ambassade in Duitsland te zijn geweest om er een verzoek tot terugkeer in te dienen, maar daar zou men u mondeling hebben gezegd dat u in Kroatië niet welkom bent (gehoor CGVS p. 4). Vooreerst dient inzake de door u beweerde mondelinge weigering van de Kroatische autoriteiten u toegang tot het land te verlenen, opgemerkt te worden dat de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering behoort tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten. Uit de door uw echtgenoot voorgelegde documenten blijkt niet dat de Kroatische autoriteiten u en uw gezinsleden een permanente vestiging weigerden omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie. Uit deze documenten blijkt immers duidelijk dat jullie een vestiging in Kroatië werd geweigerd omdat u en uw echtgenoot Kroatië in 1991 gedurende meerdere jaren hebben verlaten zonder de Kroatische autoriteiten van uw vertrek op de hoogte te stellen. Tevens gaf uw echtgenoot geen gevolg aan het verzoek van de Kroatische autoriteiten om een volmacht van u en de kinderen inzake uw verzoek tot vestiging in hun naam over te maken. Uit deze documenten blijkt aldus dat uw gezin een vestiging in Kroatië werd geweigerd louter en alleen op basis van de voorzieningen in de Kroatische wetgeving dienaangaande. Hoe dan ook, indien u alsnog meent staatloos te zijn, dient u de daartoe in België geëigende procedures aan te wenden.

Aangaande de door u neergelegde medische attesten dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat de door u aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvragen van uw echtgenoot, (I.H.) en uw zonen, (H.H.) (...), (J.G.) (...), (E.A.) (...) en (T.H.) (...), eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw huwelijksakte bevestigt uw identiteit en burgerlijke staat, die heden niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van "artikel 1, § A, al. 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting."

Verzoekers betogen als volgt:

"Geldt als vluchteling: "elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen."

De gegevens door verzoekers aangebracht maken gewag van gevaren omwille van de origine van verzoekers.

Inderdaad, verzoekers veiligheid kwam in het gedrang omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen.

Verzoekers hebben aan den lijve ondervonden wat het betekent om als Roma te verblijven in het voormalige Joegoslavië.

Hierop wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing. Integendeel zelfs.

Verweerder had hiermee rekening moeten houden bij zijn beslissing, hetgeen hij niet gedaan heeft.

Het wordt geenszins betwist dat verzoekers van Roma origine zijn en dat deze bevolkingsgroep problemen kent in het vroegere Joegoslavië zowel in Kroatië als in Kosovo.

Verweerder diende deze realiteit onder ogen te zien wanneer hij het dossier van verzoekers heeft behandeld."

2.2. Waar verzoekers de schending opwerpen van "artikel 1, § A, al. 2" van de Vluchtelingenconventie neemt de Raad aan dat verzoekers de schending beogen op te werpen van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verwijst naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekers laten na in concreto uiteen te zetten welke door hen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal aangebrachte gegevens gewag maken “van gevaren omwille van de origine van verzoeker” en welke plaatselijke overheid zij zouden vernoemd hebben die “niets in het werk stelt om daaraan iets te doen.” waarop in de bestreden beslissingen niet geantwoord werd. Uit hun betoog blijkt dat verzoekers ervan overtuigd zijn is dat zij problemen hebben aangebracht die wijzen op gevaren die zij lopen omwille van hun Roma-origine, maar met deze overtuiging tonen verzoekers niet aan dat het Commissariaat-generaal op een onzorgvuldige wijze handelde toe het op grond van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, namelijk dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden in het kader van hun opeenvolgende asielaanvragen, meerdere aliases hanteerden, hun redenen inzake de onmogelijkheid om terug te keren naar Kroatië of Servië geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie, verzoekster het voor het Commissariaat-generaal door haar handelen onmogelijk maakte om correcte vaststellingen te doen over haar eventuele staatsburgerschap, en de neergelegde medische attesten geen uitstaans hebben met het gestelde in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, die verzoekers op geen enkele wijze betwisten en die steun vinden in het administratief dossier, op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie kwam dat de door verzoekers aangebrachte elementen niet van die aard zijn dat zij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend. Verzoekers hebben blijkens het administratief dossier de mogelijkheid gekregen hun asielmotieven uiteen te zetten, kregen de mogelijkheid hun argumenten kracht bij te zetten door het neerleggen van nieuwe en/of aanvullende stukken en hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Romani machtig is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verweerder moet redelijk zijn bij zijn beslissing.

Het staat vast dat Roma in Joegoslavië en zeker in Kosovo niet gewenst zijn en aldaar weggepest worden.

Dit was zo vroeger en dit is niet veranderd.

De vele personen afkomstig uit dit gebied en die erkend zijn als vluchteling zijn er het sprekend bewijs van.

Verweerder kan dit niet ontkennen.

Thans een aanvraag weigeren op basis van tegenstrijdige verklaringen getuigt niet van redelijkheid.

Verzoekers hebben reeds heel wat meegemaakt in een periode van meer dan 10 jaar.

Zij hebben allerhande meegemaakt en ook allerhande verhalen gehoord. Hetgeen zij thans hebben verklaard, is een distillatie van deze verhalen.

Verweerder heeft evenwel bijna een jaar gewacht alvorens tot een gehoor over te gaan.

Het is evident dat de perceptie van traumatische ervaringen door de tand des tijds kan evolueren en dat het geheugen hieronder lijdt.

Dat er tegenstrijdigheden in data en vermelding van gebeurtenissen ontstaan is in deze omstandigheden dan ook maar normaal.

Verzoekers stonden onder stress in het land van herkomst en de onzekerheid nopens hun situatie gedurende een jaar verblijf in België heeft deze stress alleen maar meer opgefokt.

Dat er tegenstrijdige vaststellingen gebeuren is dan ook niet meer dan normaal.

De essentie blijft evenwel dat zij het slachtoffer zijn geweest van geweldplegingen die zeker zullen voortduren bij een terugkeer.

Dit kan worden nagegaan en gecontroleerd op zijn echtheid door verweerder die thans over voldoende middelen hiertoe beschikt.

“Verweerder laat na de psychische toestand van verzoekers voorafgaand aan het verhoor na te zien.

Ook dit is een element dat belang heeft in deze zaak.

Verzoekers kunnen hieruit enkel beslissen dat geen redelijkheid aan de dag gelegd wordt om een beslissing te nemen.”

2.6. Met hun algemeen betoog inzake de behandeling van Roma *“in Joegoslavië en zeker in Kosovo”* en dat veel mensen *“afkomstig uit dit gebied”* als vluchteling zijn erkend, tonen verzoekers niet aan dat de Commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft door op basis van de door verzoekers aangebrachte elementen de in de bestreden beslissingen vermelde vaststellingen te doen en finaal te oordelen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Waar verzoekers trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te normaliseren door te verwijzen naar de hoge stressfactor die door een jaar verblijf in België alleen maar werd *“opgefokt”* en naar de *“tand des tijds”*, dient te worden opgemerkt dat een zekere mate van stress inherent is aan elk asielinterview, doch dat dit niet in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande de kern van het vluchtrelaas, ook al zit er een jaar tussen het indienen van de asielaanvraag en het eigenlijk asielinterview. Verzoekers duiden niet concreet aan op welke punten hun beweerde nervositeit of de *“tand des tijds”* hun verklaringen zouden hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit de gehoorverslagen kan alleszins niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat de gehoren zijn geschied op normale wijze. Verder dient erop gewezen te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden slechts één schragend motief vormen in de bestreden beslissingen en dat verzoekers niets inbrengen tegen de overige motieven die de bestreden beslissingen schragen, derwijze dat een hervorming van de bestreden beslissingen zich niet opdringt.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Gelet op de door de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, onder meer inzake hun geloofwaardigheid kunnen verzoekers niet verwachten dat het Commissariaat-generaal zelf bewijzen gaat zoeken van de geweldplegingen waarvan verzoekers voorhouden er het slachtoffer van geweest te zijn. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verder komt het een asielzoeker die zich psychisch niet in staat acht om een asielinterview te doen, toe om dit op voorhand aan de interviewer te melden, wat blijkens het administratief dossier niet gebeurd is. Men kan niet van het Commissariaat-generaal gaan verwachten dat het van elke asielzoeker voorafgaand aan diens gehoor, zijn *“psychische toestand laat nazien.”*

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. Waar verzoekers van mening zijn dat zij nooit enige argumentatie naar voren hebben kunnen brengen aangaande het door hen voorgehouden reële risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, wat volgens hun problemen stelt ten aanzien van hun rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur, dient de Raad er vooreerst op te wijzen dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167 415; RvS 12 september 2001, nr.98 827). Verder merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers verhinderd geweest zijn om enige argumentatie naar voren te brengen inzake de nood aan subsidiaire bescherming. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissingen dat de door verzoekers aangebrachte medische attesten beoordeeld werden in het licht van de subsidiaire bescherming. Verzoekers betwisten deze beoordeling niet. Verder laten verzoekers na in concreto aan te duiden welke argumentatie zij naar voor zouden gebracht hebben die tot een andersluidende beslissing had geleid, zodat de ganse discussie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de hervorming van de bestreden beslissingen. Verzoekers' betoog *“dat hun leven liep gevaar in Kosovo en in Kroatië en het is geenszins duidelijk of hierin verandering is gekomen sinds het moment dat verzoekers hun land hebben verlaten. In ieder geval zal de situatie t.a.v. Roma zeker niet verbeterd zijn.”* is te vaag en te algemeen.

2.10. Waar verzoekers een recent krantenartikel voorleggen “*waaruit de huidige toestand blijkt t.a.v. Roma in Joegoslavië*”, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat het door verzoekers aangebrachte persbericht betrekking heeft op de terugkeer van Duitse Roma naar Kosovo op basis van een akkoord met de Kosovaarse regering. Verzoekers’ geval heeft hiermee geen uitstaans, minstens laten zij na de relevantie ervan voor hun geval in concreto uiteen te zetten. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt volstaat een verwijzing naar algemene rapporten bovendien niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst, waarover verzoekers de nodige mist spuien, werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138 480; RvS 9 juli 2003, nr. 121 481).

2.11. Verzoekers’ middelen kunnen niet worden aangenomen. De bestreden beslissingen zijn blijkens het administratief dossier gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. De verwijzing van de raadsman ter terechtzitting naar de actuele toestand in Kosovo, meer bepaald naar de onrust na afloop van de verkiezingen en de verdenkingen inzake orgaanhandel die geuit worden ten opzichte van de premier van het land, toont op zich niet in aan dat verzoekers als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten worden erkend of in aanmerking dienen te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beroepen die door verzoekers’ zonen werden ingediend tegen gelijkaardige beslissingen die ten opzichte van hen getroffen werden, werden eveneens afgewezen (RvV 23 december 2010, nrs. 53 747, 53 749 en 53 750).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA